

Marek Gedl, Jan Chochorowski, Urszula Bąk, Wojciech Blajer, Renata Essen

Jędrychowice, gm. Branice, woj.
opolskie. Grodzisko II

Informator Archeologiczny : badania 15, 77-78

1981

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

- w ogromnej większości plastycznych, np.: stożkowate guzki, modelowane palcami listewki plastyczne, listwy plastyczne z ornamentem palcowym. Są to w większości garnki /z dołkowaną listwą plastyczną na przejściu od szyjki do brzuśca/ oraz naczynia wazowate /z ostrym, nisko zawieszonym załomem, z nalepianymi nań guzkami/. Ceramika ta w sferze stylistyki znajduje najbliższe analogie w tzw. typie wietierzowskim kultury unietyckiej.

Badania będą kontynuowane.

INOWROCŁAW
woj. bydgoskie
Stanowisko 95

patrz
okres lateński

GUSTORZYN, gm. Brześć Kujawski
woj. wrocławskie
Stanowisko 1

patrz
neolit

JĘDRYCHOWICE, gm. Branice
woj. opolskie
Grodzisko II

Uniwersytet Jagielloński
Instytut Archeologii
w Krakowie

Badania prowadził zespół w składzie: prof. dr hab. Marek Gedl, dr Jan Chochorowski, mgr mgr Urszula Bąk, Wojciech Blajer, Renata Essen. Finansował WZIR w Opolu. Czwartą sekcją badań. Osada obronna z wczesnego okresu epoki brązu, pozostałości osady neolitycznej.

Badania wykopaliskowe na dużą skalę prowadzono w zachodniej części centralnej partii grodziska, w obrębie obwarowań; w południowej części fortyfikacji oraz na południowym przedpolu grodziska. Zbadano łącznie 44 różne obiekty archeologiczne /nr 320-363/ w obrębie grodu i na jego przedpolu, rozkopywano pozostałości wału i fosę oraz eksplorowano nawarstwienia kulturowe w zachodniej części centralnego plateau grodziska.

W 1981 r. potwierdziły się obserwacje z lat poprzednich. Natrafiano w dalszym ciągu na ślady neolitycznej osady kultury pucharów lejokowatych, która obejmowała pierwotnie cały obszar wzniesienia, na którym później założono gród. Wydaje się, że osada wczesnobrązowa na badanym stanowisku, wiązana z grupą nowocerekwiańską /lokalna śląska odmiana kultury typu Madarovec-Veterov-Böheimkirchen/, miała przynajmniej dwie fazy rozwojowe. Przypuszczalnie w fazie starszej, którą na podstawie szpil brązowych z uszkiem na główce, datować można na

okres występowania klasycznej fazy kultury unietyckiej /druga połowa I okresu epoki brązu, Brąz A₂/, była to osada otwarta. Natomiast w fazie młodszej /u schyłku I okresu epoki brązu? / osadę tę prawdopodobnie ufortyfikowano, zmniejszając nieco areal zamieszkały. Cały szereg obserwacji pośrednich sugeruje słuszność wiązania systemu fortyfikacji z osadnictwem wczesnobrązowym. Brak jednak nadal bezspornych dowodów umożliwiających datowanie wału zewnętrznego i fosy. Wydaje się, że osada wczesnobrązowa posiadała też umocnienia po wewnętrznej stronie fosy. Umocnienia te zbudowane były z wykorzystaniem łamanego kamienia. W dalszym ciągu brak jest wyraźniejszych śladów młodszego osadnictwa na badanym stanowisku.

KARTOSZYNO, gm. Krokowa
woj. gdańskie
Stanowisko 12

PP Pracownie Konserwacji
Zabytków
Pracownia Archeologiczno-
Konserwatorska
Oddział w Gdańsku

Badania prowadził mgr Zbigniew Żurawski, Finansował Zespół Elektrociepłowni "Wybrzeże". Pierwszy sezon badań. Cmentarzysko kultury lużyckiej /V okres epoki brązu/.

Stanowisko usytuowane po wschodniej stronie Jeziora Żarnowieckiego, w środkowej części stożka napływowego, znajduje się na terenie realizacji Elektrowni Jądrowej "Żarnowiec". Prace wykopaliskowe poprzedzono wykonaniem planu sytuacyjno-wysokościowego oraz szczegółowo inwentaryzacji materiału źródłowego.

W wykopach o łącznej powierzchni 350 m², zlokalizowanych w rejonie koncentracji materiału, zarejestrowano pozostałości 14 obiektów, w tym: 11 grobów, 2 jam oraz grobowe skupisko ceramiki. Uzyskany materiał ruchomy stanowią fragmenty ceramiki, przepalonych kości, węgielki drzewne oraz ułamki szpili i kółka wykonanych z brązu. Stanowisko w rozpoznanej strefie zostało silnie zniszczone na skutek intensywnej orki.

Materiały oraz dokumentacja z badań znajdują się w archiwum Pracowni Archeologiczno-Konserwatorskiej PP PKZ O/Gdańsk.

Badania będą kontynuowane.

KAZIMIERZA MAŁA, gm. Kazimierza Wielka
woj. kieleckie
Stanowisko 5

Polska Akademia Nauk
Instytut Historii Kultury
Materialnej
Zakład Archeologii Małopolski
Pracownia Archeologiczna
w Igołomi